मृतं शरीरमुत्सृज्य काष्ठलोष्टसमं क्षितौ ।
विमुखा बान्धवा यान्ति धर्म्मस्तमनुगच्छति ॥ २४१ ॥
तस्माद्धर्म्मं सहायार्थं नित्यं सञ्चिनुयाच्छनैः ।
धर्म्मेण हि सहायेन तमस्तरति दुस्तरं ॥ २४२ ॥
धर्म्मप्रधानं पुरुषं तपसा हतकिल्विषं ।
परलोकं नयत्याशु भास्वन्तं खशरीरिणं ॥ २४३ ॥
उत्तमैरुत्तमैर्नित्यं सम्बन्धानाचरेत् सह ।
निनीषुः कुलमुत्कर्षमधमानधमांस्त्यजेत् ॥ २४४ ॥
उत्तमानुत्तमान् गच्छन् हीनान् हीनांश्च वर्ज्जयन् ।
ब्राह्मणः श्रेष्ठतामेति प्रत्यवायेन शूद्रतां ॥ २४५ ॥
दण्डकारी मृदुर्दान्तः क्रूराचारैरसंवसन् ।
अहिंस्रो दमदानाभ्यां जयेत् स्वर्गं तथाव्रतः ॥ २४६ ॥
एधोदकं मूलफलमन्नमभ्युद्यतं च यत् ।
सर्व्वतः प्रतिगृह्णीयान्मधुथाभयदक्षिणां ॥ २४७ ॥
आहृताभ्युद्यतां भिक्षां पुरस्तादप्रचोदितां ।
मेने प्रजापतिर्ग्राह्यामपि दुष्कृतकर्म्मणः ॥ २४८ ॥
नाश्नन्ति पितरस्तस्य दश वर्षाणि पञ्च च ।
न च हव्यं वहत्यग्निर्यस्तामभ्यवमन्यते ॥ २४९ ॥